

Libris RO
Respect pentru oameni și cărti
SALLY GARDNER
Ilustrații de
David Roberts

**MISTERIOASA
DISPARIȚIE
A LUI
BILLY CATARAMĂ**

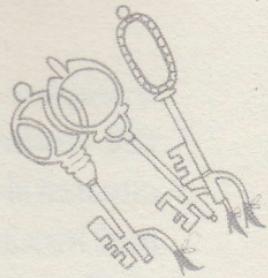

Al treilea caz al Agenției zânelor detectivi

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogăță

ARTHUR

Aripi & Co, famoasa agenție de zâne detectivi, a dat de necaz. Un necaz mare cât casa. De fapt, am putea spune că se confrunta cu un necaz urieșesc. Uriașul Billy Cataramă dispăruse pur și simplu și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, o lăsase pe fiica lui, Primula, care avea numai șase ani, în grija celor trei detectivi – motanul Deranj, Emily Vole și Flagrant Ignatius Spicer.

Necazul era că Primula, cum era fiica unui uriaș, se înălța pe zi ce trece. Dacă cei trei detectivi n-aveau să-i dea de urmă lui Billy Cataramă – și asta cât mai grabnic –, în curând fata n-ar mai fi putut să intre sau să iasă din prăvălie. Dar Emily Vole știa prea bine de la cazurile pe care le rezolvase în trecut că nimic nu era ușor când aveai de-a face cu neamul zânelor, fie că era vorba de vrăjitoare, de elfi, de goblini sau de uriași.

Emily Vole, Păzitoarea Cheilor, moștenise Aripi & Co de la domnișoara Firu, o bătrânică fermecătoare, cândva vecină cu soții Dashwood, îngrozitorii părinți adoptivi ai lui Emily. Domnișoara Firu fusese cea care

Respect pentru oameni și cărți

o scăpase pe Emily de slujba de servitoare neplătită-crătimă-dădacă. Ea o învățase pe fată să scrie, să citească și multe altele când lucrau împreună la primul lor caz. Emily și motanul Deranj descoperiseră că Flagrant Ignatius Spicer, faimosul detectiv zână, fusese micșorat până la dimensiunea unei păpuși și un goblin îl închisese într-o colivie. Emily cumpărase colivia și îl eliberase pe Flagrant, dar asta nu-l împiedica să considere că A) nu ar fi trebuit ca Emily să fie moștenitoarea agenției de detectivi și B) n-ar fi trebuit ca Emily să devină Păzitoarea Cheilor. Emily nu era zână și, după legile nescrise, s-ar fi cuvenit ca asta să fie slujba lui. El se născuse zână și fusese crescut ca o zână. Dar poate că adevăratul motiv pentru care Flagrant era întotdeauna morocănos era că, de o sută de ani, avea unsprezece ani și numai un lucru nu învățase despre a avea unsprezece ani – cum să ajungă să aibă doisprezece ani.

Și apoi mai era Deranj. Emily își putea închipui o sumedenie de lucruri, dar viața fără Deranj era de neînchipuit. Deranj era un motan chipeș, cu blana lungă, în trei culori, înalt de un metru și nouăzeci de centimetri, și care înainte fusese meșter zidar pentru un magician, până când Harpella îl transformase într-o pisică.

Și iată-i acum pe toți nevoiți să-i dea de cap unei probleme urieșesti.

Total începuse într-o zi ploioasă de luni, când Deranj i-a spus lui Emily că uriașul Billy Cataramă, vechiul lui tovarăș, avea nevoie de cineva care să aibă grija câteva zile, la sfârșit de săptămână, de fiica lui, Primula.

— De ce? a întrebat Emily.

Atât de multe lucruri neobișnuite se întâmplaseră de când Emily și Deranj se întâlniseră pentru prima dată, încât lui Emily nu i s-a părut nelalocul lui faptul că Deranj cunoștea un uriaș.

— Păi, cântă la fagot, în formația Tații Triști, și dau un spectacol în cinstea reîntâlnirii.

— De ce nu a putut să-și ia fata cu el? a întrebat Emily.

— Din cauza Bazaochiului-Cără-Tot.

— Bazaochiul-Cără-Tot...

— Da. Își duce veacul într-o peșteră din Valea Blestemată, a mai spus Deranj.

Motanul sedea în fotoliul lui preferat și tricotă o căciulă din bumbac, în formă de pește, în timp ce afară ploua cu găleata. Emily s-a gândit că vremea de afară numai vară nu se putea numi.

— N-am auzit niciodată de locul acesta. E aproape de Podgy Bottom? a întrebat ea.

Respect pentru pești! — Pe toți peștii mei! Nici vorbă de aşa ceva. Se găseşte pe tărâmul uriaşilor, i-a spus Deranj.

— Cum se face că-l cunoşti pe Billy Cataramă? l-a întrebat Emily.

— Billy era un prieten foarte bun al domnișoarei Firu, i-a răspuns Deranj.

Emily urmărea cu luare-aminte tot ce avea de-a face cu domnișoara Ottoline Firu.

Deranj și domnișoara Firu îl întâlniseră pentru prima dată pe Billy Cataramă cu multe luni în urmă, pe când detectivii investigau Cazul Harpei Dispărute. Apoi, uriaşul a continuat să-i viziteze de nenumărate ori la un ceai, până când s-a mutat de acolo.

— Chiar aşa? s-a minunat Emily.

Încerca să-şi închipuie un uriaş aşezat într-unul dintre şezlongurile domnișoarei Firu, bând ceai dintr-o ceaşcă grozav de mică.

— Şi unde s-a mutat?

— N-am aflat niciodată, boboaca mea, i-a spus Deranj. Asta e treaba cu uriaşii. Au picioare foarte lungi. În fine, acum, ca din senin, am primit veşti de la el.

— Cum?

— Prin serviciul nostru de poştă.

— Adică scrisori? Cu timbre? Nu prin e-mail?

— Ei bine, nu chiar cu timbre. Dar nici chiar prin e-mail. Să ştii că uneori trebuie să mă ciupesc

și să mi amintesc că nu ești zână, boboaca mea, i-a spus Deranj cu blândețe.

— Vai mie, aş vrea eu să fiu, a zis Emily. Altfel ar merge treaba. Mă gândesc pentru început că Flagrant nu s-ar mai purta atât de urât cu mine.

— Nu-ți mai bate capul cu asta, i-a răspuns Deranj. Eu unul n-aș schimba un solz la tine.

— Ce este un Bazaochi-Cară-Tot? l-a întrebat Emily.

— E un căpcăun, în cea mai mare parte a timpului, iute la mânie și are năravul de a-și schimba înfățișarea.

— Adică se poate preschimba în... într-un... hipopotam?

— Mda. Cam aşa ceva.

— Sau... într-un pește?

— Dacă s-ar întâmpla una ca asta, conservă l-aș face, cât ai zice pește, i-a spus Deranj.

O privire tulbure s-a ivit de deasupra mustăților lui Deranj, semn că motanul nu mai avea chef să răspundă altor întrebări. Emily își pusese în minte să afle mai multe, înainte ca Deranj să plece în căutarea sandviiciurilor cu pastă de pește.

— Deci de-asta n-o ia Billy Cataramă cu el pe fică-sa.

— Ai pus punctul pe pește, i-a spus Deranj. Bazaochiului-Cară-Tot i s-a dus vestea că are obiceiul să-i

Respect răpească pe călători. Odată a prins-o pe soția unui vrăjitor și nu i-a dat drumul până când acesta nu s-a învoit să-l învețe câteva vrăji. O vrajă în mâinile Bazaochiului-Cără-Tot e un lucru peste măsură de periculos. Nu știi niciodată cum se va folosi de ea.

Emily ar fi vrut să-l întrebe de ce Primula nu putea rămâne cu mama ei, dacă Valea Blestemată era într-atât de primejdioasă și ar fi vrut să afle ce altceva putea face un Bazaichi-Cără-Tot, dar a văzut că Deranj deja se pierduse în visele alunecoase ca niște pești. S-a făcut nevăzut, mormăind pe sub mustați ceva despre sandviiciuri cu pastă de pește.

Emily a încercat să afle mai multe despre căpcăun de la Flagrant. Stătea tolănit pe pat și răsfoia o revistă. A ridicat privirea spre Emily.

— Ti se pare că hainele mele ar fi un pic demodate? a întrebat el. Oare ar fi cazul să-mi refac garderoba?

— Ce știi despre Bazaochiul-Cără-Tot? a zis Emily.

— Nu cumva să-i mai spui numele pe-aici. Nu-i un semn bun, a zis Flagrant.

— De ce nu?

— Fiindcă poate să buinăucească o zână.

— Să buinăucească?

— Of, a suspinat Flagrant, încă o chestie din lumea zânelor de care n-ai habar. Știi că liliecii, ca

Respect pentru băneți și canți
să-si găsească drumul prin întuneric, scot sunetele
alea ascuțite și se iau după ecou?

— Da, chiar știu asta, i-a răspuns Emily.

De altfel, o interesa viața lilecilor de ceva vreme.

— Ei bine, cam la fel își găsesc și zânele drumul,
iar Bazaochiul-Cără-Tot poate să le buinăucească,
ceea ce nu-i plăcut deloc.

— Adică zânele se ciocnesc de tot soiul de lucruri
și nu mai știu pe unde s-o ia?

Discuția începuse să-l plătisească pe Flagrant.

— Uită-te la adidașii ăsta! i-a zis el. Sunt super
șmecheri. Sunt și pe auriu, și pe argintiu – ba chiar
au unii și cu leduri. Cred că aş arăta trăsnet încăl-
țat aşa.

Emily a oftat. De ce nu-i povestea nimeni mai
multe despre Bazaochiul-Cără-Tot? Părea vrednic
de interes și, de când rezolvaseră cazul În Coadă de
Pește, nu se mai întâmplase nimic interesant. Viața
curgea molcom. Vremea era caldă, copacii înverzi-
seră, iar Flagrant ieșea să zboare... foarte des.

Lampa fermecată, care cândva aparținuse vrăji-
toarei Harpella, trecuse și de hopul ăsta, iar acum
petrecea ore în sir în fața oglinziei, lustruindu-se și
îndemnând cheile să aibă mai multă grijă de înfăți-
șarea lor. De multe ori, Emily se întrebă dacă titlul
de Păzitoare a Cheilor nu i s-ar fi potrivit mai bine
lămpii, căci oricum cheile nu făceau nimic din ce le

Respect pentru sănătate și cărți
ruga Emily să facă. Cum ar fi să deschidă sertarele dulapurilor ciudate și să le înapoieze aripile proprietarilor de drept. Cheile păreau să asculte numai de lampă și o urmău peste tot. În ce-l privește pe Gogoașă, basetul pitic care îi adoptase pe detecțivi în timp ce lucrau la cazul În Coadă de Pește, dormea în cea mai mare parte a zilei sau aștepta să-l scoată careva la plimbare. Deranj ședea în fotoliu și tricotă din ce în ce mai multe eșarfe, pălării, mănuși și pulovere în formă de pește. Se apucase chiar să tricoteze și pentru Emily o rochie, care a ajuns, precum celelalte, să semene cu un pește. Dar Emily era tare mândră de rochia ei, aşa că o purta destul de des.

Singura întâmplare ieșită din comun – după o groază de timp – a fost sosirea lui Billy Cataramă și a Primulei. Și-au făcut apariția într-o seară înăbușitoare de iulie, cu două săptămâni în urmă. Când Billy a apărut în fața ei, Emily n-a reușit să vadă din el decât o pereche de pantofi roșii, nespus de mari, în fața prăvăliei. Deasupra pantofilor se vedea niște șosete dungate și o pereche de pantaloni în carouri. Billy era aşa de înalt, că ajungea până la etajul al doilea. Cât despre Primula, de-abia și-a făcut loc pe ușă.

Billy Cataramă a trebuit să se așeze pe vine, ca să stea de vorbă cu Deranj.

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Respect pentru frumos din partea ta, omule! a zis el. Băieți sunt în culmea fericirii că o să fiu acolo. Formația Tații Triști se reunește în sfârșit.

— Cât timp o să lipsești? l-a întrebat Deranj.

— Păi, nu mai mult de două zile. Dacă n-ar fi necazul cu Bazaochiul-Cară-Tot, aş lua-o pe Primula cu mine. Dar asta e... pur și simplu e primejdios. Mie îmi pot purta de grija, dar ea e numai o mână de om.

Apoi a sărutat-o pe Primula, i-a spus să fie cuminte și și-a văzut de drum.

Și de atunci nicio veste despre Billy Cataramă. Deranj întrebăse în stânga și în dreapta, avusese și un schimb de scrisori cu ceilalți Tați Triști. Toată lumea știa doar că Billy Cataramă cântase de două ori cu trupa, iar apoi se întorsese după Primula. Deranj publicase și un anunț în ziarul *Universul Zânelor*. Acolo scria clar și concis că oricine are informații despre Billy Cataramă este rugat să ia legătura cu Aripi & Co.

Emily l-a întrebat șoptit pe Deranj dacă putea fi vina Bazaochiului-Cară-Tot. Mai multe scrisori au început să zboare în toate părțile.

— Categoric nu, a zis Deranj. Billy a dispărut înainte să ajungă în Valea Blestemată.

Totuși, nu primiseră niciun răspuns la anunțul din ziar.

Respect pentru oameni și cărți
Emily a hotărât că acesta era un caz pentru
Aripi & Co. și că trebuiau să-i dea de cap cât mai
curând, fiindcă Primula creștea de la o zi la alta.